

delbare Nærhed, uden at tage Noget derfor. Jeg vil ikke sige, at der herved skabes et Slags Hovteri til Fordel for Gaardmændene; men jeg vil sige — og det tror jeg, Ingen kan modbevise — at Husmændene ikke maa gjøre Regning paa at faae denne Fordel for Intet. Jeg kan derfor ikke følge de Herrer i deres Forslag under Nr. 15 og det dertil svarende Forslag under Nr. 18. — Ved Forslaget under Nr. 16 skal jeg ingen Vanskelighed gjøre, idet jeg erkjender, at Lam ere et Slags Dyr, som det kan være vanskeligt at holde borte fra Veiene og navnlig vanskeligt for Politiet at optage. Derimod er jeg lidt i Forlegenhed med Forslaget under Nr. 17, idet jeg ikke skjønner rettere, end at det ærede Medlem derved vil opnaa det Modfatte af, hvad han vil, thi naar man ikke maa optage „løsgaaende“ Hunde, skjønner jeg ikke rettere, end at man maa optage dem, som føres under Bevogtning (Sager: Det staar der ikke!). Nei, det staar der ikke, men dersom det ærede Medlem vil forfølge Tanken i Bestemmelsen, tror jeg, at han maa komme til Erkjendelse af, at det bliver det Æneste, som bliver tilbage; thi vel staar der i 3die Linie, at de i § 4 nævnte Dyr, naar de antræffes paa selve Veiene, skulle optages med Undtagelse af Hunde og Fjerkræ; men jeg skjønner ikke rettere, end at, naar de løsgaaende Hunde ere undtagne, saa bliver der ikke Andre tilbage end netop de Hunde, som føres under Bevogtning paa Veiene. Jeg tror, at det ærede Medlem godt kan frasalde dette Ændringsforslag, idet jeg er overbevist om, at det ikke vil have nogen væsentlig Betydning, og naar det ærede Medlem vil følge sin egen Tanke, vil han sikkert finde, at det stod der i Forveien. Derimod finder jeg hans Redaktion under Nr. 20 fuldt berettiget, og jeg skal derfor anbefale det ærede Thing at vedtage dette Forslag. — Ændringsforslaget under Nr. 19, som gaar ud paa, at enhver Veifarende er berettiget til at løslade Kreaturer, som findes tværede paa Veien, anser jeg for at være et meget forlasteligt Forslag. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det intrikate Spørgsmaal, som, saavidt jeg husker, blev reist af det ærede Medlem fra Vangeland (Sager), om, hvem

der skulle betale Erstatning for disse Dyr, naar de sloge sig løse. Jeg anser det heller ikke for afgjort, at disse Dyrs Eier skulle komme til at tilsvare Mere end de løsbefalede Følger af den Handling, som de selv have foretaget, medens man ikke let vil kunne paa-vælte dem Ansvar for Andres Handlinger. Dernæst maa jeg for Færdslens Skyld anse det for noget af det Værste, man kan gjøre, saa at sige at give Anvisning paa at slaa de Dyr, som ere tværede, løse og saaledes lade dem løbe med Tværet og i høi Grad genere, ja maasse endog farliggjøre hele Færdslen. Desuden skal jeg sige, at, naar jeg skal tale efter det Kjendskab, som jeg har til Menneskene, saa er der saaman Ingen, der vil slaa dem løse. Vil man ikke staa af for at optage dem eller i alt Fald, hvad der er simplere, anmeldte Sagen for den nærmeste Egnesfoged eller Politimester, forsaavidt man passerer hans Bolig, saa gjør man sig ikke den Uleilighed at staa af for at slaa disse Dyr løse; det kan man være temmelig sikker paa. Den Bestemmelse, som der staar i Paragrafen, at det skal være Enhver tilladt at optage dem, er kun sat der for at give Politiet en Medhjælp, som maasse kan være høist nødvendig, naar der overhovedet skal være Tale om Fred paa Veiene. Finder man, at denne Bestemmelse ikke burde blive staaende af Frygt for Chikaneri, vil jeg i alt Fald heller finde mig i, at man tager den bort, end at man ligefrem giver Anvisning paa at slaa Dyrene løse, thi dette er en Foranstaltning af en saadan Beskaffenhed, at jeg ganske bestemt maa modsætte mig den. Der er endnu af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds stillet et Forslag under Nr. 21, som det forekommer mig, at man ikke kan vægre sig ved at vedtage efter den Motivering, som han gav deraf. Jeg vilde have ønsket, at han havde tilføiet, at Vedkommende skulle have Regres til Dyrets Eier, men i alt Fald anser jeg det baade for praktisk og rigtigt, at der anvises Politiet en Bet, ad hvilken det kan faae disse Udgifter godtgjorte. Jeg maa derfor anbefale det høie Thing at vedtage dette Forslag. — Hvad derimod angaar Bestemmelsen i den sidste Del af § 11, da er jeg ikke i Stand til at gaa saa vidt, som det